

af en Formand blandt de Mænd, som de communale Raad have udnævnt. Taxationsmændene ville jo i Kjøbstæderne i Reglen blive valgte mellem de Haandværksmestre, som maae antages at have bedst Indsigt i Kjøbstædernes Eiendomsforhold, navnlig da mellem Muurmestre og Tømmermestre, og paa Landet navnlig mellem den mere intelligente Deel af Jordbrugerne. Men Formandsvalget mellem de saaledes udnævnte Taxationsmænd vil uden tvivl mange Steder medføre særdeles Vanffeligheder paa Grund af de Fordringer, der ifølge de ham ved Lovudkastet betroede Functioner maae stilles til ham. Formanden skal for det Første til de forskjellige Taxationsforretninger udvælge tvende Mænd blandt de udnævnte Taxationsmænd, og han skal ved at vælge mellem disse i mine Tanker ikke blot tage Hensyn til, at de ikke maae staae i Slægtskab eller Svogerskab til Requirenten, men han bør vistnok ogsaa dermed tage andre Hensyn, som hidtil sædvanlig ere tagne i Betragtning af Retsskriveren, saaledes f. Ex. Vedkommendes vecommisses Forhold og de vedkommende Taxationsmænds hele Stilling til Requirenten. Det kan saaledes i Reglen ikke ansees for rigtigt til Taxationsmænd over en fast Eiendom at vælge Requirentens Haandværkere eller Personer, som ere gjældbundne til ham. Disse og forskjellige andre Hensyn synes at udkræve, at den, der udnævner Taxationsmændene, bør staae i et noget overordnet Forhold. Formanden skal dernæst ikke alene have megen Uafhængighed til forskjellige Sider, men ogsaa Evne til at lede Forretningerne og endvidere til at expedere dem. I de Kjøbstæder, hvor der er Stadsingeniører og Bygningsinspektører, vil det nu vel være nogenlunde let at faae en saadan Formand, men saadanne Functionairer forefindes, som bekendt, ikke hyppig i Kjøbstæderne.

Motiverne til Lovudkastet indeholde Oplysninger om, hvorfor den nuværende Tingenes Orden i det Hele forkastes, og hvorfor man navnlig ikke længere mener at kunne bruge Retsskriverne ved Taxationsforretningerne. Det hedder nemlig derom i Motiverne, at den Andeel, som Lovgivningen hidtil har tillagt Retsskriverne i Tilveiebringelsen af Taxa-

tionsforretninger, maa ansees for at være for stor, og at den vedkommende Dommer navnlig neppe altid er i Besiddelse af et saadant Kendskab til Jurisdictionens Behoere, at det kan forudsættes, at han skulde være istand til at vælge de til Taxationen fortrinligst skikkede Mænd. Jeg kan imidlertid aldeles ikke være enig heri. Jeg troer tværtimod, at Retsskriveren er bedre skikket end de fleste Andre til at udvælge Taxationsmændene, idet han staaer i en fuldkommen uafhængig Stilling og kan tage Hensyn til saadanne Forhold, som den Formand, der ifølge Lovudkastet skal beskikkes, neppe altid vil kunne skjænke tilbørlig Vægt og Opmærksomhed. Det hedder endvidere i Motiverne med Hensyn til Retsskriveren, der hidtil i visse Tilfælde har havt at lede Forretningerne — nemlig naar de Laan, der søgtes, oversteg 500 Rd. —, at han efter sin hele Uddannelse neppe kan ansees fortrinlig skikket til at lede disse Forretninger og vejlede Taxationsmændene under Udførelsen af deres Hverv. Heller ikke dette forekommer mig at være begrundet. Jeg troer, at en Retsskriver, der i det Hele er skikket til at beskrive sit Embede, ogsaa i Reglen som praktisk Jurist maa have saamegen Indsigt, at han kan sætte sig tilstrækkelig ind i Forholdene og tilbørlig lede Taxationsmændene, navnlig da disse jo for Fremtiden ifølge Lovudkastet skulle forsynes med de fornødne Instructioner fra Justitsministeren. — Med Hensyn til disse Instructioner skal jeg iøvrigt tillade mig at udtale det Ønske, at Udcastet til samme maa blive meddeelt Rigsdagen. Instructionerne skulle jo nemlig slutte sig til Loven og paa en Maade supplere den, og det gaaer saaledes formeentlig ikke godt an at paalægge Taxationsmændene at følge dem, uden at den Lovgivende Magt iforveien har gjort sig bekendt med deres Indhold.

Forøvrigt antager jeg ikke, at den, der som Lovudkastet gik uforandret igjennem, for Fremtiden just vilde blive saa let at faae faste Taxationsmænd. Lovudkastet indeholder jo nemlig den Bestemmelse, at de skulde være villige dertil, og det vil altsaa heroe paa Enhver, som udnævnes dertil, at fravige sig dette Hverv. Lovudkastet bestemmer derhos en Be-